

hviler paa en fejl Fortolkning, gennem 30—35 Aar hersker uantastet, er den saa lovlig eller ulovlig? Der skal en større Jurist end jeg til at afgøre dette.

Ordføreren (Chr. Søgaard): Det Forhold, der her er Tale om, laa fra 1892 til 1915 saaledes, at der ude i Kommunerne var nedsat et 3 Mands Udvalg, som skulde foretage disse Undersøgelser, og Indenrigsministeren havde den endelige Afgørelse. Men jeg vil dog føje til, at Venstre aldrig har anerkendt, at Lønarbejdere i alle Tilfælde havde Ret til at være Medlemmer af en anerkendt Sygekasse som ubemidlede Medlemmer, idet Normen lød, at de skulde være ubemidlede Arbejdere. Jensen-Sønderup, Venstres Ordfører i 1914, udtalte om dette Forhold Sp. 4296: Det kan Mindretallet, Venstre, ikke erkende, at Sygekasserne er tilgængelige for alle Lønarbejdere som ubemidlede Medlemmer uanset Indtægt. Alle Skatteydere, og for Resten ogsaa de ikke skatteydende Borgere, bør, naar de har en Indkomst af en vis Størrelse og Forholdene i øvrigt er lige, være stillede ens med Hensyn til Krav paa, at Staten skal betale en Del af deres Præmie. Og det ærede Medlem Hr. Rode, den daværende Indenrigsminister, udtalte ved samme Lejlighed Sp. 4319: „Derfor har jeg netop givet Udtryk for den Tanke, at Arbejdere, der varigt har naaet en saadan økonomisk Tilstand, at de ikke blot har hævet sig op over deres Fagfæller, men over Arbejderklassen i det hele taget, skal ikke kunne betegnes som ubemidlede.“

Vi ser altsaa, at baade den daværende Regering og Venstres Ordfører i 1915 hævdede, at Lønarbejdernes Adgang til Sygekasserne ikke paa Forhaand var givet, og Grænsen har jo i Virkeligheden været sat ved den Bekendtgørelse, som er udstedt flere Gange, sidst i 1927. Efter denne opstilles der tre Betingelser for, at man kan blive nydende Medlem af en anerkendt Sygekasse. Den første Betingelse er følgende: Som nydende Medlemmer af en anerkendt Sygekasse kan i Henhold til Sygekasselovens § 6, 1ste Stykke, „kun optages ubemidlede Personer af Arbejderklassen og med dem i økonomisk Henseende ligestillede Mænd og Kvinder, saasom mindre Jordbrugere, Haandværkere og andre næringsdrivende, Tjenestemænd o. lign.“. I næste Stykke forklares det, hvad der forstaaes ved ubemidlede Personer af Arbejderklassen. Derunder henregnes „den Arbejder, der a) ikke har anden Indtægt end den, han — maaske

i Forbindelse med Hustru og Børn — erhverver sig i en Arbejdsgivers Tjeneste, b) ikke er i Besiddelse af Formue, der overstiger det nedenfor nævnte Maksimum, og c) ikke udover 2 Aar i Træk har oppebaaret en Aarsindtægt, der overstiger den normale Størsteindtægt for faglærte Arbejdere i middelgodt lønede Fag, hvorved han er blevet hævet til et højere økonomisk Plan end det store Flertal af Arbejdere“.

Dette er den Rettesnor, man har i dette Forhold. Vi har nu søgt at fæstne den Regel, at naar der er Tale om usikre Arbejdsforhold eller andre særlige Forhold, saa kan der, ikke generelt, men i enkelte Tilfælde, tilstaaes 20 pCt. udover de Tal, som fastsættes i Bekendtgørelsen.

Martin Hansen: Det er et ganske unødvendigt Spørgsmaal, det ærede Medlem Hr. Johannes Lou stiller, thi Forholdet er faktisk det, at den paagældende Bestemmelse kom ind i Bekendtgørelsen, fordi man — jeg husker ikke, om det var fra Venstres eller fra konservativ Side — hævdede, at det var urigtigt, at Arbejdere uanset deres Indtægts Størrelse kunde staa i en Sygekasse. Nu har jo det ærede Medlem Hr. Chr. Søgaard oplæst den Bestemmelse, hvorefter Arbejderen ikke kunde være Medlem af en Sygekasse, naar han økonomisk har været i et højere Plan end Arbejderne i Almindelighed. Alt dette har vi alle vidst. Men det, vi ikke har vidst, er, at man benyttede den Fremgangsmaade at give Arbejderne Adgang til Sygekasserne, naar Indtægten ikke har været over 30 pCt. over den almindelige Arbejdsindtægt; hvis Indtægten var større, kunde de derimod ikke blive Medlemmer. Det er det hele, der er sket; og man kan mene, hvad man vil, man kan mene, at 30 pCt. er for meget eller for lidt, man kan have forskellige Meninger om, hvad der er det rigtige i saa Henseende. Men i hvert Fald, det ærede Medlem Hr. Johannes Lou har været fuldkommen paa det rene med, hvorledes Praksis har været igennem Aarene paa dette Omraade.

Rode: Den højtærede Minister sagde nu, at naar der var 30 Aars Hævd for et Forhold, skulde der en større Jurist end han til for at afgøre, om det var lovligt eller ikke. Efter denne Udtalelse tror jeg, jeg tør sige, at det havde været heldigt, om den højtærede Minister ikke havde brugt Vendingen om, at alle de Bekendtgørelser, der har været udstedt siden 1892, var ulovlige.